

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΟΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΔΑΦΝΙΟΥ

Ἡ Δάφνη, ἡ ναυαγισμένη βασιλοπούλα, πού τοῦδωσε τ' ὄνομά της.— Ὁ θρύλος τῆς δουκίσσης τῶν Ἀθηνῶν καί τοῦ κακούργου ἀνηψιοῦ της.— Τὸ στραγγάλισμά της.— Ὁ Ἰμπέριος κ' ἡ Μαργαρώνα.— Ἡ ἀτυχίες τους κ' ἡ περιπέτειές τους.— Τὸ βασιλόπουλο τῶν Μεγάρων κ' ἡ βασιλοπούλα τῆς Ἐλευσίνας.— Τὸ χαμένο δαχτυλίδι κ' ἡ Ἀλγερίνοι πειραταί.— Ὁ γυρισμός τοῦ βασιλόπουλου κ' ἡ ἀναγνώρισί του μετὴν ἀγαπημένη του κτλ. κτλ.

ΜΕ τὸ Δαφνί καί τὸ μοναστήρι του «ψηφιδωτὸ καύχημα τῆς Ἀττικῆς καί τῆς βυζαντινῆς τέχνης», ὅπως τὸ χαρακτηρίζει ὁ σοφὸς Ἀκαδημαϊκὸς καί ἱστοριοδίφης κ. Δ. Καμπούρογλου— συνδέονται ἐνα σωρὸν θρύλοι καί παραδόσεις. Καί τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ὅλες ἡ διάφορες λαϊκὲς μπαλλάντες— ἢ «παραλοές», ὅπως λέγονται στὴ γλῶσσα μας— πού ἀφηγοῦνται αὐτοὺς τοὺς θρύλους, στρέφονται, κατὰ κανόνα, γύρω ἀπὸ μιὰ βασιλοπούλα... Μιὰ βασιλοπούλα δυστυχισμένη κ' ἀπογοητευμένη, πού ἐπειδὴ δὲ βρῆκε στὸν ἔρωτα τὴν εὐτυχία, γύρεψε τὴν παρηγοριά στὴ θρησκεία, χτίζοντας ἕνα μοναστήρι...

Ἔνας ἀπ' τοὺς θρύλους αὐτοὺς λέει ὅτι μιὰ πλούσια βασιλοπούλα, ἡ Δάφνη, ναυαγισμένη στὴ θάλασσα τοῦ Σκαρμαγκᾶ, σώθηκε στὴν παραλία, μαζὺ μετὰ δώδεκα βαρέλια, γεμάτα χρυσὰ φλουριά, κ' ὅτι γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Παναγία πού τὴ γλύτωσε, ἔχτισε τὸ μοναστήρι, στὸ ὁποῖο ἔδωσε καί τ' ὄνομά της (Δάφνη— Δαφνί) κ' ὅσα φλουριά περισσεύσαν, τὰ παράχωσε σὲ κάποιον μέρος, «γιὰ μιὰν ὥρα ἀνάγκης»...

Αὐτὸς, ὅμως, εἶνε ὁ πιὸ ἀπλὸς ἀπ' τοὺς θρύλους, πού στρέφονται γύρω στὸ μοναστήρι τοῦ Δαφνιοῦ.

Πολὺ πιὸ δραματικὸς καί γεμάτος αἵματα κ' ἐγκλήματα, εἶνε ὁ θρύλος τῆς δουκίσσης τῶν Ἀθηνῶν, θείας τοῦ τελευταίου, πρὶν ἀπ' τὴν κατάκτησι τῶν Τούρκων, δουκὸς τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Κιάρας Ἀτζαγιόλη, πού τὴν στραγγάλισε, στὰ 1454, στὸ κάστρο τῶν Μεγάρων, ὁ ὠραίος καί κακούργος ἀνηψιὸς της... Ἀπήχησι τοῦ οἰκογενειακοῦ αὐτοῦ δράματος τοῦ κάστρου τῶν Μεγάρων, εἶνε κ' ἡ σχετικὴ παράδοσις, πού συνδέεται μετὰ τὸ Δαφνί.

Ἦταν, μιὰ φορά, στὸν τόπο μας— λέει ἡ παράδοσις— ἕνας «μεγαλοσιάνος», πού τὸν ἔλεγαν Νέρη. Αὐτὸς εἶχε μιὰ ξαδέρφη, τὸν ἦταν πολὺ ὡμορφὴ καί πλούσια. Οἱ δύο τους, ὅμως, βρισκόντουσαν στὰ μαχαίρια, γιὰτὶ ἐκεῖνος τὴν εἶχε γυρέψει γιὰ γυναίκα του, ἀλλὰ ἐκεῖνη δὲν τὸν ἤθελε κ' ὅλο τὸν κοροΐδευε, ἀναθάλλοντας, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, νὰ τοῦ δώσῃ μιὰν ὀριστικὴ ἀπάντησι. Ὁ Νέρη, ἀφοῦ εἶδε κ' ἀπέειδε, ἐνοιώσε τὴν φλογερὴ ἀγάπη του νὰ μεταβάλλεται σὲ μίσος ἀσπονδο, πρὸς τὴν σκληρὴ ξαδέρφη του, καί τὴν ἔκλεισε στὸ μοναστήρι τοῦ Δαφνιοῦ, μετὰ τὴν ἐλπίδα πὼς θ' ἀλλάξῃ γνώμη. Αὐτὴ, ὅμως, προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ καλογορητᾶ, παρά νὰ τὸν πάρῃ ἄντρα της, γιὰτὶ ἀγαποῦσε κάποιον ἄλλο... Ἔνας φτωχὸς ἀκοσυλλέκτης τῆς Ἀθῆνας πῆγαινε ταχτικά καί τῆς ἔλεγε, κρυφά, «τὸ τί γινότανε στὴν Ἀθῆνα», κ' ἡ ὡμορφὴ φυλακισμένη τοῦδινε, κάθε φορά, πλούσια φιλοδωρήματα. Μὰι μέρα, ὅμως, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔφτασε ἀργά, τὸ βράδυ, λαχανιασμένος καί τῆς εἶπε ἐμπιστευτικά, ὅτι ὁ ξαδέρφος της, ὁ Νέρη, ἐρχόταν κατὰ τὸ Δαφνί, μ' ἀνθρώπους του, καί μετὰ τὸ σκοπὸ νὰ τὴν σκοτώσῃ... Ἐκεῖνη τοῦδωσε, τότε, μιὰ σακκούλα μετὰ φλουριά καί τοῦ εἶπε νὰ τρέξῃ νὰ βρῇ τὸ ναύαρχο— τὸν «ἀμιράλη»— πού εἶχε ἀραγμένη τὴν ἀρμάδα του ἐκεῖ κοντὰ σὲ μιὰν ἀκτὴ τῆς Ἀττικῆς, καί νὰ τοῦ πῇ νὰ τρέξῃ νὰ τὴν σώσῃ. Ὁ «ἀμιράλης» αὐτὸς ἦταν, ἴσως, τὸ πρόσωπο πού ἀ-

γαποῦσε ἡ νέα... Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ, ὅμως ἔφτασε κ' ὁ Νέρη, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀνθρώπων του. Βρῆκε τὴν ὡμορφὴ ξαδέρφη του γονατιστὴ μπροστὰ στὸ κόνισμα τῆς Παναγίας τῆς Χρυσοδαφνιώτισσας, νὰ προσεύχεται καί νὰ παρακαλῇ νὰ τὴν γλυτώσῃ. Ἐκεῖνος, ὅμως, δὲν τὴν λυπήθηκε κ' οὔτε λογάρισε τίποτα, μόνο χύμηξε ἀπάνω της καί τὴν ἔπνιξε μετὰ τὰ ἴδια του τὰ χέρια! Κι' ἔπειτα ἔβγαλε τὸ σπαθί του καί τῆς πῆρε τ' ὠραῖο τῆς κεφάλι!...»

Στὸ μοναστήρι τοῦ Δαφνιοῦ ζήτησε καταφύγιο κ' ἕνα ἄλλο ἐπιφανὲς ἐρωτικὸ ζευγάρι, οἱ Φράγκοι Ἰμπέριος καί Μαργαρώνα, πού πῆγαν καί καλογέρεψαν ἐκεῖ...

Ἡ Μαργαρώνα, κατὰ τὴ «ραμάδα»—δηλαδὴ τὴν ἑμμετρὴ ἀθηναϊκὴ παράδοσι, πού εἶνε μίμησις ἀπὸ μιὰ ἀνάλογι μεσαιωνικὴ «μπαλλάντα» τῆς Δύσεως, ἦταν ἐκεῖνη

«ὅπ' ἔλαμπε σ' εὐγενικὲς, ὡς χρυσοῦ κορῶνα»,

κ' ὁ Ἰμπέριος ἦταν ὁ ὠραίος ἐραστὴς, πού εἶχε «τὸ πρόσωπόν του ἔκλαμπρον, τὰ φρύδια πλουμισμένα, τὰ χεῖλη του ὀλοκόκκινα, σὰν μετὰ βερτζίν σαμμένα...»

Ἡ «πανεξάριτος ὠραία Μαργαρώνα», λοιπόν, εἶχε ἀγαπήσει τὸν Ἰμπέριο. Ὁ Ἰμπέριος αὐτὸς εἶχε διακριθῆ μετὰ τὴν παλληκαριά του σ' ἕνα σωρὸ μάχης καί «κονταρομαχίας» (ἔφιππες μονομαχίες), κ' ἔπειτα ἀπὸ περιπετειώδεις περιπλανήσεις σὲ διάφορες χῶρες, ἔφτασε στὴν Ἀνατολή, ὅπου ἐκεῖνους τοὺς καιροὺς κάποιος ρήγας θαυμαστός,

«..... μετὰ τὴ χρυσοῦ κορῶνα, εἶχε θυγάτηρ εὐγενῆ, τ' ὄνομα Μαργαρώνα!»

Πολλοὶ εἶχαν γυρέψει τὴ Μαργαρώνα, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἤθελε κανένα. Ὅταν, ὅμως, εἶδε τὸν Ἰμπέριο, τὸν ἐρωτεύθηκε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ πού τὸν ἀντίκρουσε. Ἐχοντας πεποιθῆσι στὴν ἀνδρεία του, ἀλλὰ καί μὴ θέλοντας νὰ προσβάλλῃ τοὺς ἄλλους θαυμαστάς της, ἐδήλωσε πὼς θάπαιρνε ἄντρα τῆς ἐκεῖνον πού θά νικούσε στοὺς ἀγῶνες, πού θά γινότουσαν ἐπίτηδες.

Κατὰ τὴν διεξαγωγὴ τῶν ἀγῶνων αὐτῶν, ἀγῶνων κονταρομαχίας, ὅλοι ὑποχώρησαν μπροστὰ σ' ἕναν φοβερὸ Ἀλαμάνο, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Ἰμπέριο, πού τὸν νίκησε καί πῆρε γυναίκα του τὴ Μαργαρώνα...

Οἱ νεόνυμφοι ταξίδεψαν τότε καί πῆγαν στὴν Πραβέντσα, τὸν τόπο τῶν γονέων τοῦ Ἰμπερίου. Στὸ λιμάνι πού σταμάτησαν, ὁ Ἰμπέριος μπῆκε σ' ἕνα μοιόξυλο καί τράθηξε σ' ἕνα γειτονικὸ νησάκι, νὰ σκοτώσῃ κάποιον ἀετὸ, πού εἶχε τὴ φωλιὰ του ἐκεῖ πέρα. Ἐκεῖ, ὅμως, τὸν ἐπίασαν αἰχμάλωτο πειραταί Σαρακηνοὶ καί τὸν πούλησαν σὲ κάποιον σουλτάνο... Ἀπελπισμένη ἡ Μαργαρώνα, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο μοναχῆ τῆς κ' ἔφτασε σὲ κάποιον μοναστήρι.

Ἐκεῖ διηγῆθηκε τὰ παθήματά της στὶς καλογορητῆς, φόρεσε ἕνα ράσο καί τράθηξε ἀγνωρίστη γιὰ τὴν Προβηγγία. Βρῆκε τὸν πεθερὸ της καί τοῦ γύρεψε τὴν ἄδεια νὰ χτίσῃ ἕνα μοναστήρι, πού νὰ τοῦ μείνῃ μετὰ τὸ θάνατό της. Κι' αὐτὸ τὸ μοναστήρι, ἡ τοπικὴ παράδοσις θέλει νὰ πῇ πὼς εἶνε τὸ Δαφνί.

Ἐκεῖ, ὅμως, κ' ἕνας ἄλλος θρύλος, ὁ ἔξῃς:

Τὸ βασιλόπουλο τῶν Μεγάρων ἦταν ἀρραβωνιασμένο μετὰ τὴν βασιλοπούλα τῆς Ἐλευσίνας. Μιὰ μέρα, ἐνῶ τὸ βασιλόπουλο κολυμποῦσε στὴ θάλασσα τοῦ Σκαρμαγκᾶ, ἔχασε τὸν ἀρραβῶνα του. Ἐκανε πολλὰ βουτιὲς στὴ θάλασσα γιὰ νὰ τὸν βρῇ, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο... Ἡ ὥρα πέρασε, νύχτωσε καί τότε πρόβαλαν κάτι πειραταί Ἀλγερίνοι, πού τὸν τσάκωσαν αἰχμάλωτο καί τὸν ἔστειλαν «στὴ Μπαρμπάρια», νὰ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 54)

ΟΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΘΥΓΛΟΙ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΔΑΦΝΙΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37) ...ρασε, είπε τόν πουλήσουν σκλάβο. Ο άφεντης πού τόν δούλους θά μιὰ μέρα στους δούλους του, ότι όποιος είχε αγορασμέ- κατώρθωνε να έκχερασώση έναν άγρο. πρε την έλευθερία νο πίσω απ' τ' άγρια βουνά, θά τήν έκεινο τόν άγρι- του. Κανέννας δέν τολμούσε να ζυ άγρίμια Τό βασιλό- ότοπο, πού φώλιαζαν λογις- λς, βρήκε κάποιον θη- πουλο, όμως, τόλμησε και, σκέ αν τελείωσε τό έργο του, σαυρό. Τόν έκρυσε καλά κι, ως χάρη, απ' τ' άφεντικό άφέθηκε έλεύθερος. Ζήτησε αλλά γινείο ταξίδι, να φορτώ- του, πού τούδωσε χρήματα, έπειδή, εν είχε, τάχα, στην πα- ση κι' ένς όρτωμα αλά, έπειδή, μικρά βαρέλια, έκρυσε τρίδα του. γόρρασε, λυτόν, έρω τόν σκέπασε μ' αλάτι. σ' αυτά τό σελι... και τράβηξε για τό Σκα- Φόρτωσε τά ραμαγκά...

σ' αυτό τό άναμεταξύ, ήταν άπαρηγό- Η βασιλο... τόν άρραβωνιαστικό της κι' άποφάσισε να ρητη πού έχε. Πήγε ν' άσκητέψη κοντά σ' έναν γέρο έ- γινή καλον... ραννούσε τό κορμί του, μέσα στο έκκλησάκι ρημίτη- Νικόλα, στο Δαφνί... Ξεχάσαμε να πούμε πώς τό του ίδιου του βασιλόπουλου, πού του είχε πέσει στη θάλασ- ο- τό είχε κασπιτή ένα ψάρι και πώς αυτό τό ψάρι έτυχε α τό πιάση, με τήν πετονιά του, ό γερο- έρημίτης. Κι' ό- αν τό είδε ή βασιλοπούλα, έμπηξε τις φωνές:

— Πάει ό άρραβωνιαστικός μου! Πνίγηκε και τόν έφα- γαν τά ψάρια!

Δ. Τή στιγμή εκείνη, όμως, είδε κάποιον άνθρωπο ν' άνε- θάινη τόν άνήφορο απ' τή θάλασσα του Σκαρραμαγκά και να κυλάη ένα βαρελάκι. Ήταν τό βασιλόπουλο! Άναγνω- ρίστηκαν άμέσως κι' εκείνη έπεσε στην άγκαλιά του... Έ- πειτα κατέβηκαν με τό γέρο άσκητή και κουβάλησαν και τ' άλλα βαρελάκια με τό θησαυρό.

Ξόδεψαν τά φλουριά τών τριών μονάχα βαρελιών κι' έ- χτισαν τό μοναστήρι του Δαφνίου κι' έζήσαν μονάχοι τους κ' οι τρεις μέσα σ' αυτό.

Και τ' άλλα τέσσερα βαρελάκια με τούς θησαυρούς, τί έγιναν; Αυτά τά παράχωσαν βαθειά στη γή και —όπως λέει ή παράδοσις— «χαράστονε πού θά τά βρή μιὰ μέρα»...

Ο ΘΥΓΛΟΣ ΓΙΑ ΤΟ «ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΩΡΗΑΣ»

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

θέλγει τό μάτι και την όσφρησι, όσων περνούν μέσ' απ' τή στενωπό της... Έκει άνθίζει κ' ή περίφημη εκείνη δάφνη, τό αγαπημένο φυτό του Άπόλλωνος, πού δέν είνε, πάλι κατά τή μυθολογία, παρά ή Νύμφη Δάφνη, μεταμορφωμένη σε φυτό, για ν' άποφύγη τ' άγκαλιάσματα του όμορφου και τολμη- ρού θεού πού την κυνηγούσε να τή φτάση στα μονοπίτια της κοιλάδος τών Τεμπών... Έδώ και λίγα χρόνια, προτού να γινή ό σιδηρόδρομος της Θεσσαλίας, πού περνάει μέσ' απ' την κοιλάδα, προς τή μεριά του Όλύμπου, δέν ύπήρχε παρά ένας ρωμαντικώτατος δρόμος άμαξιτός, κ' ή όμορφιά της κοιλάδος έμενε άνέπαφη... Τώρα, με τό πέρασμα του τραίνου, χάλασε κάπως ή δροσιά κ' ή παρθενιά της και πήρε ύφος περισσότερο μοντέρνο: Άλλ' άπομένει, μολαταύ- τα ένα μέρος της παληάς της αίγλης κι' έξακολουθει και σήμερα να είνε έντρύφημα και χάρμα τών ματιών...

Η παράδοσι για «της Ωρηάς τό Κάστρο» συναντάται και σ' άλλα μέρη της Ελλάδος, μ' έλαφρές παραλλαγές. Τά έ- ρειπωμένα αυτά κάστρα, γύρω στα όποια περιστρέφεται ό θρύλος, είνε άπομεινάρια φράγκικων φρουριών, πύργων, είτε παλατιών, απ' τά όποια ό τόπος μας είνε γεμάτος. Τό μάλλον, όμως, γνωστό απ' όλ' αυτά είνε αυτό πού θρίσκε- ται χτισμένο στην κοιλάδα τών Τεμπών, και γι' αυτό γρα- φει άποκλειστικά ό Γάλλος περιηγητής πού έπεσκέφθηκε τότε τή Θεσσαλία.

Υπάρχει μάλιστα και σχετικό δημοτικό τραγούδι πού έξι- στορει αυτό τό θρύλο, έν' απ' τά ωραιότερα δημοτικά τρα- γούδια, και τά περισσότερο διαδεδομένα στα περίχωρα. Και σ' αυτό περιγράφεται με τό γνωστό λυρικό ύφος τών δημο- τικών μας τραγουδιών, ό πεισματώδης άγώνας τών Τούρ- κων γύρω από τό κάστρο, ή όμορφιά εκείνης πού τό κα- τοικούσε και, στα τελευταία, ή άλωσί του, χάρις στην προ- δοσία του καλόγερου, πού δέν ήταν παρά ένας Τούρκος, πονηρός και μεταμφιεσμένος...

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

πάρη τό δίπλωμα του μηχανικού. Έτσι φόρεσε την έργα- τική φόρμα κι' άρχισε να λερώνη τά χέρια του με τά γαλλικά κλειδιά, τις μπένσες, τά ματικάπια, να σφίγγη βίδες και παξιμάδια και να «στρώνη» τά κουζινέττα. Γυά- λιζε ακόμη στροφαλοφόρους άξονες, έφτιαχνε και βίδωνε τις μπιέλλες και μπορούσε να λύση μιὰ μηχανή, να την ξαναδέση ύστερα και να... περισέψουν πέντε όκάδες βίδες!

Ένα χρόνο όμως πριν να παρη τό δίπλωμά του κυριεύ- θηκε από την άγάπη του θεάτρου. Οι φίλοι του ήθοποιοί τον βοήθησαν κι' έτσι ό Στυλιανόπουλος προσελήφθη σ' έ- να κόρο έρασιτεχνών πού έδινε διάφορες φιλανθρωπικές συναυλίες. Τότε ό Στυλιανόπουλος ήταν βαρύτονος. Μα οι γονείς του δέν μπόρεσαν να του συγχωρήσουν την προσβο- λή πού τούς έκανε να γινή «θεατρίνος» και ξεκόψαν κάθε σχέση μαζί του. Ο Στυλιανόπουλος όμως συνέχισε τό δρό- μο του. Προσελήφθη στον θίασο Μερτίκα κι' έκανε τόν «κομπέρ» στην έπιθεώρησι «Πετείνος». Έπειτα όμως από καιρό παράτησε πάλι τό θέατρο κι' άποφάσισε να γινή μη- χανικός. Μα κι' αυτή την άπόφασί του δέν άργησε να την ξεχάση και προσελήφθη στον θίασο του Παπαγιάννη, με τόν όπαιο πήγε στη Ρουμανία. Τό 1917 στο θέατρο «Σμύρ- νης» κατάφερε να διακριθί και τό 1919 στην Πόλι έπαιξε στον ίδιο θίασο με την Ζαζά, τόν Γληνό κ.ά. Έκει γνώρισε τόν Κονταράτο, ό όποιος τόν έφερε στην Άθήνα τόν ίδιο χρόνο. Ο Στυλιανόπουλος έκανε την εμφάνισί του στην πρωτεύουσα με την «Τσάρντας» στο Δημοτικό Θέατρο, από τότε δε παίζει στο έλαφρό μουσικό θέατρο, χωρίς να αϊ- σθάνεται την έπιθυμία να «μοντάρη» μιὰ «μηχανή» στους συναδέλφους του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Η συνέχεια.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΗΣ ΘΩΝΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 44)

της στο στούντιο του...

Στά έργα του Σοπέν πάλι τόν ρόλο του μεγάλου μουσι- κού είχαν ύποδυθί ό Βόλφγκαν Λιμπενάιερ κι' ό Ζάν Σερβαί. Ο πρώτος με την γλυκειά φυσιογνωμία του και την εξαιρετική ευγένειά του είχε κατακτήσει ένα πλήθος θαυ- μαστριών. Ο δεύτερος όμως δέν είχε την ίδια τύχη. Κι' ό- στόσο δέν θά μπορούσε κανείς να είπη ότι ήταν άντιπαθής.

Έκείνος όμως πού σημείωσε έκπληκτική έπιτυχία στο ρό- λο του Μόζαρτ ήταν ό Άγγλος ήθοποιός Στέφεν Χόγγαρ, πού έπωνομάσθη από τις γυναίκες ό «άνθρωπος με τά πιό γλυκά μάτια και τό πιό χαριτωμένο χαμόγελο». Και πράγ- ματι, ό Στέφεν Χόγγαρ έχει μιὰ έκπληκτική όμορφιά, σχε- δόν γυναικεία. Είνε ένας άληθινός τύπος καλλιτέχνου. Γι' αυτό τό λόγο λατρεύεται πάρα πολύ από τις θαυμάστριές του, ή όποιες δέν διστάζουν να δηλώσουν γι' αυτόν:

— Ο Στέφεν Χόγγαρ είνε ένας άγγελος! Κι' αν όμως ή ψυχή του ήται τρομακτική σαν του διαβόλου, πάλι θά τόν αγαπούσαμε. Έχει κάτι πού τραβάει τις γυναίκες. Έχει ένα φώς στη μορφή του και μιὰ άπέραντη γλυκύτητα στο βλέμμα του.

Κι' έχουν δίκη. Πολύ σπάνια μπορεί να συναντήση κανείς πρόσωπο τόσο φωτεινό και τόσο καθαρό σαν τό πρόσωπο του Στέφεν Χόγγαρ.

Ο Ντανιέλ Λεκουρτουά, έξ άλλου, ό όποιος ύπεδύθη τόν Λιστ στο «Τραγούδι Άποχωρισμού», ίσως γιατί τόν άδικούσε ό ρόλος του, δέν έκανε την έντύπωσι πού έπρεπε στις γυ- ναίκες.

Κι' ό Χάρρυ Μπάρ, ό όποιος, ως γνωστόν, ύπεδύθη τό ρόλο του μεγάλου μουσικού στο φίλμ «Ένας μεγάλος έρωσ του Μπετόβεν», ήταν άφθαστος και συνεκίνησε έξαιρετικά τις θαυμάστριές του. Πάντως τό γεγονός είνε ότι για να «γυρισθουν» καλά μουσικά έργα χρειάζεται ό σκηνοθέτης να δημιουργή άτμόσφαιρα. Όσο τώρα για τούς ήθοποιούς αυ- τούς τούς σηκώνει τόσο ή γλυκειά μουσική τών έργων και τά παθητικά λόγια, ώστε σκλαβώνουν κυριολεκτικώς τις θαυμάστριές των.

ΜΩΡΙΣ ΜΠΥΣΣΩ